

ψει τὸ ἔργο του, νὰ τὸ τελειοποιήσῃ, ἀλλ' ἴσως καὶ νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ κατὰ ἀπὸ τῆ δροσιά του. Ὅ,τι ζωγραφίζει ἐξωτερικὰ μένει ἐντελῶς ὑποκειμενικὸ. Ὁ κ. Ταγκόπουλος «ποτὲ δὲν ξεχνᾷ τὸν ἑαυτὸ του» παρατηρεῖ σωστὰ ὁ Παρορίτης. Καὶ χωρὶς νὰ δουλέψῃ ὁρμέφυτα διαλέγει, ὁρμέφυτα βρίσκει ὁμορφες εἰκόνες, ὁμορφες περιγραφές τοῦ ἡλίου, τῆς πεδιάδας, τῶν βουνῶν, τοῦ ἀττικοῦ τοπίου ποὺ τόσο τὰ νιώθει, μερικὲς ὁμορφες σκέψεις. Τὰ σκίσατά του ἀναβλύζουν φυσικά, εἰλικρινά, μὲ κίνηση, πλησιάζουν ὁρμέφυτα περισσότερο στὴν Τέχνη ὅσα περισσότερο αἰσθάνθηκε, ὑποβάλλουν ὅχι ἐντατικά ὅπως ἡ Τέχνη, ἀλλ' ἀόριστα ὅπως ἡ Ζωή. Τὰ πρόσωπα τῶν φυλακισμένων ποὺ παρουσιάζει ἐντυπώνονται ἀθέβαια ὅπως ὅλες οἱ μορφές οἱ διαβατικά συναπαντημένες στὴ Ζωή, ὅχι στὰ βιβλία ὅπου τὸ ἐπίτηδες ἀκαθόριστο σφραγίζεται ὁλλοιώτικα. Τὸ «Πίσω ἀπὸ τὰ Κάγκελα» εἶναι ἓνα βιβλίο ζωντανό, ὅπως τὸ θέλησε ὁ κ. Ταγκόπουλος. Δὲ συναρπάξει, δὲ συγκλονίσει, δὲ σκορπᾷ οἶγην, μὰ διαβάζεται μὲ πολλὴ εὐχαρίστηση Ἀρέσει.

Ἰούλιος 1919

ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

Ο ΜΙΣΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Μὲ τὸ σκοπὸ νὰ βοηθήσουνε νὰ ἀναμορφωθῇ ἡ ἐλληνικὴ παιδεία πάνω στὰ γερά θεμέλια τοῦ δημοτικισμοῦ, οἱ φωτισμένοι δημοτικιστὲς τῆς Αἰγύπτου ἰδρύσανε τώρα τελευταῖα τὸν «Ἐκπαιδευτικὸ ὁμιλὸ τῆς Αἰγύπτου». Ἐνα «πρότυπο σχολεῖο» μὲ διευθυντὴ τὸν κ. Α. Μαρσέλο ἰδρύθηκε ἀμέσως ὕστερα στὸ Κάφρ Ζαγιὰτ, ὅπου διδάσκεται ἡ δημοτικὴ κ' ἐφαρμόζονται τὰ νέα παιδαγωγικὰ συστήματα. Τὸ σχολεῖο αὐτὸ ἀνήκει στὸν Ὁμιλὸ τῆς Αἰγύπτου. Σὲ λίγους μῆνες ἓνα παρόμοιο σχολεῖο πρόκειται νὰ ἰδρυθεῖ καὶ στὴν Ἀλεξάνδρᾳ. Φυσικὰ οἱ καθαρευουσιάνοι δὲν εἶδαν μὲ καλὸ μάτι ὅλη αὐτὴ τὴν κίνηση. Τὰ καινὰ δαιμόνια τοὺς ταράξανε κ' ἡ ἀντίδραση ποῦβραζε ἀπὸ καιρὸ ξέσπασε ἄγρια στὸ Ζαγαζίκ. Ἐκεῖ τὰ κοινοτικὰ σχολεῖα τὰ διειθύνει ἓνας δημοτικιστὴς, ὁ κ. Ι. Ἰορδανίδης. Σὰν ἄνθρωπος ἀληθινὰ μορφωμένος μόλις πῆρε στὰ χέρια του τὰ σπιθαρά τῆς διειθύνσεως τῶν σχολειῶν δὲν μποροῦσε βέβαια παρὰ νὰ δώσει μιὰ καινούρια κατερίθνηση στὸ μοιγλιασμένο ἐκπαιδευτικὸ σύστημα ὅπως τὸ καταντήσανε οἱ κακοχωνευμένες σοφίες τῶν ἀκαδημαϊκῶν παιδαγωγῶν. Μὰ οἱ ἄλλοι συνάδεσφοί του, κοπέλια τοῦ κ. Χατζηδάκη, δὲν καταλαβαίνανε ἀπὸ καινούριες θεωρίες. Τὶ θὰ πῇ δημοτικὴ γλῶσσα, ἐλευθερία τοῦ μαθητῆ καὶ τὰ παρόμοια. Σχολεῖο γι' αὐτοὺς θὰ πῇ γραμματικὴ, συνταχτικὸ, βροσιά, ξύλο, σημειωτική, ταξινομησιμὸς. Ἀρχίζει ἡ γκρίνια μέσα στὸ σχολεῖο. Τὸ μεσαιωνικὸ πνεῦμα μάχεται πρὸς τὸ φῶς, πρὸς τὴν ἀλήθειαν μὲ ὅλα τὰ ὅπλα του τῆς συγκρατικῆς, τῆς ψευτιᾶς, τῆς στενοκεφαλιάς, τῆς μικροπνηρίας. Ὁ ἔθνικὸς τύπος ἔρχεται πρόθυμα ἐπικουρὸς στὸν ἀγῶνα ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων. Ἡ «Κλειώ», μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Καίτου, ποὺ τὴν διειθύνει ἓνας κάποιος Ἀλέξανδρος Σ. Βαρακούνης (ἀξίζει νὰ παθανατιστεῖ τὸ νομα τοῦ ἀξιολόγου αὐτοῦ κυρίου) κηρύττει ἡρωϊκὰ τὸν πόλεμον καὶ ὑπὸνεί τῇ ση-

μαίᾳ τῆς νέας σταυροφορίας. Θάνατος τοὺς δημοτικιστὰς, φωνάζει ἡ χαριτόβρυτος Κλειώ, κουνώντας σὰν ἄλλη Ἰουδίθ ἀπειλητικὰ τὸ σπαθὶ τοῦ θανάτου.

Ἄς τὴν ἀφήσουμε νὰ μιλήσῃ ἡ ἴδια. Ἴδου τ' ἔγγραφο ἐντὸ φύλλο τῆς 3ης Μαΐου.

«Τὸ ἀσυστηματοποίητον παιδαγωγικὸν σύστημα τοῦ ἀπαιδευτοῦ παιδαγωγοῦ κ. Ἰορδανίδου ὅχι μόνον διέφθειρε καὶ ἐξηχραίωσε τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας εἰς βαθμὸν τοιοῦτον, ὥστε νὰ μὴ ἀναγνωρίζωσιν αὐτοὺς οἱ γονεῖς καὶ οἱ ἀρχαιότεροι αὐτῶν διδάσκαλοι, ἀλλὰ καὶ διήρεσαν αὐτοὺς ἐμπνεύσαν εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα τοῦ φατριασμοῦ.

«Οἱ τροφίμοι τῆς σχολῆς ἡμῶν ἐνωρὶς ἀντελήφθησαν ὅτι μεταξὺ διευθυντοῦ καὶ διδασκάλων ὑπάρχει διχογνωμία καὶ ἀντίθεσις ἀπὸ τῆς ἰδεῶν ἢ ἀντίληψης δ' αὕτη ἐγέννησεν ἐξ ἀρχῆς ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν τὴν πρὸς τοὺς διδασκάλους αὐτῶν δυσπιστίαν καὶ τὸν διαχαιρόν, ἅτινα κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἐξεδηλώθησαν εἰς τελείαν καὶ ἐμφανῆ διαίρεσιν τῶν μαθητῶν, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ μὲν διακηρύττουσιν ἑαυτοὺς θεομοὺς ὁπαδοὺς τῶν ἰδεῶν τῶν διδασκάλων, οἱ δὲ ἐπιδεικνύουσιν ἑαυτοὺς θιασώτας τοῦ διευθυντοῦ. Ἀφροσύνην εἰς τὴν ἀπροκάλυπτον ταύτην φατριαστικὴν ἐκδήλωσιν ἔδωκε τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιον. Ὁ κ. Ἰορδανίδης ἐν τῷ μαθήματι τῶν ἐκθέσεων ἐπέκρινε διὰ φρασσεολογίας πικρὰς τὸν διδάσκαλον τῶν ἐλληνικῶν τῆς πέμπτης τάξεως, διότι εἰσάγει γλῶσσαν νεκρὰν καὶ ξένην ὅλως πρὸς ἡμᾶς τοὺς νεοέλληνας, διδάσκων τοὺς μαθητὰς νὰ γράφωσιν «ὁ ἵππος» καὶ «ὁ ἄνος» ἀντὶ «τοῦ ἄλογου» καὶ «τοῦ γαῖδαρος». Ὁ θυγόμενος διδάσκαλος πληροφορηθεὶς ταῦτα παρ' αὐτῶν τῶν μαθητῶν ἀνταπέδωκε τὴν φιλοφροσύνην. Τοῦτο καὶ παρόμοια ἄλλα ἐπεισόδια ἤρκεσαν διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ ἀνωτέρας ἀναφερομένη φατριαστικὴ διαίρεσις τῶν μαθητῶν, τῶν ὁποίων οἱ μὲν μετὰ τῶν διδασκάλων τασσόμενοι φέρουσιν ὡς διακριτικὸν σημεῖον μικρὰν ἐλληνικὴν σημαίαν μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς «Καθαρεύουσα» καὶ προσβαλομένην κατὰ τὰ διαλείμματα εἰς θορυβώδεις ἀποδοκιμασίας τοῦ διευθυντοῦ, τοῦτον δὲ οἱ θιασώται ἀπειλοῦσι τοὺς πρώτους διὰ ξυλοκοπήματος. Προβλέπεται δὲ πόσῳ ἐνὶ τῇ ἐκδηλώσει αὐτῇ καὶ περὶ αὐτῶν τῶν μαθητῶν, δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἐπέλθῃ τὰ πράγματα ἐκεῖ τείνουσιν.»

Δασκάλαι, τύπος, ποὺ καλλιεργοῦνε τὴ διαίρεση, τὴν ἐπανάστασιν, ποὺ εἶναι ἱκανοὶ νὰ σπρώξουνε τὸν τόπον καὶ σὲ αἱματοκίνησιμα, παρουσιάζονται ὕστερα καὶ σοὺ μιλοῦνε γιὰ πατρίδα, θρησκεία, οἰκογένεια, αὐτοὶ ποὺ δὲν πιστεύουνε οἱ ἴδιοι σὲ τίποτα, ποὺ ὅλα εἶναι ἱκανοὶ νὰ τὰ θυσιάσουνε στὸ βομὸ τῶν μικροσυμφερόντων των καὶ τοῦ λισσασιμένου μίσους των ἐναντία σὲ κάθε προοδευτικὴ κίνηση. Ἀλλὰ δὲν εἶναι οὔτε πρωτότυποι. Μὲ τὰ ἴδια ὅπλα τῆς κακοπιστίας ποὺ πολεμοῦνε ἡμᾶς ἐδῶ, πολεμοῦνε κ' ἐκεῖ. Ἀὐτοὶ καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν διειθύνει τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ κ. Χατζηδάκη. Λοιπὸν ὁ φωτισμένος, ὁ νεωτεριστὴς διευθυντὴς κ. Ἰορδανίδης δὲν μπορεῖ ἀφοῦ εἶναι δημοτικιστὴς παρὰ νὰ εἶναι καὶ ἄθεος, καὶ ἀνήθικος καὶ ἀνατροπέας τῆς

πολιτείας. Ἄς ἀκούσωμε πάλι τί λέει τὸ γλυκόλαλο στοματάκι τῆς σεμνότητος αὐτῆς γεροντοκόρης ποὺ ἀκούει στὸ μουσικότατο ὄνομα «Κλειώ». Ἐδῶ πιά τὰ πράγματα γίνονται τραγικά :

«Ὁ ἀθλόπληκτος διευθυντὴς τῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς ἐν Ζαγαζικίῳ ἑλληνικῆς κοινότητος, θαρρυνόμενος ἀπὸ τοὺς κοινωνικοὺς στασιώτας, ἐξακολουθεῖ ν' ἀσχημονεῖ νὰ σπείρῃ εἰς τὰς ἀκάκους καὶ ἀπατηλὰς ψυχὰς τῶν παιδιῶν τὸν σπόρον τῆς ἡθικῆς διαφθορᾶς. Ἰσως δὲν ἠγνοήθημεν ὅτε πρὸ ἡμερῶν ἐγράφομεν ὅτι εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν σχολείων Ζαγαζικίου εὐρέθη καὶ κατεσχέθη ἓνα βιβλίον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάγνωσις συμβάλλει ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ διευθυντοῦ εἰς τὴν ἡθικὴν διάπλασιν τῶν μαθητριῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ἐξηγούμεθα. Τὸ βιβλίον αὐτὸ τιτολοφεῖται «Τὸ Μεγάλον Παιδί». — Τίτλος, ὡς εἰκός, ἐλκυστικός, διότι εἶναι εἰς γλωσσικὸν ἰδίωμα, μὲ τὸ ὁποῖον πολεμεῖται ἡ καθαρεύουσα. Λοιπὸν τὸ βιβλίον αὐτὸ — «Τὸ Μεγάλον Παιδί» — εἶναι φιλολογικὸν ἐξάμβλωμα ἐκ τῶν ἀδλιεστέρων. Πᾶν ὅ,τι εὐφυῶς ἔχει γράφει ὁ Πῶλ δὲ Κὼκ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι τῆς αὐτῆς ἡθικῆς σχολῆς, εἶναι ὁ θησαυρὸς τοῦ «Μεγάλου Παιδιοῦ». Δὲν ὑπάρχει ἀπεχθὴς εἰκὼν, δὲν ὑπάρχει ἀνηθικότης, δὲν ὑπάρχει ἀηδὴς ἀσχημία, ἡλειμμένη ἐκ τῆς ζωῆς τῶν ἐκφύλων, ἡ ὁποία νὰ μὴ ἐκτίθεται μὲ ζωηροὺς χρωματισμοὺς εἰς τὸ βιβλίον αὐτό, τὸ παραδοθὲν πρὸς ἀνάγνωσιν εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας τῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς ἐν Ζαγαζικίῳ ἑλληνικῆς κοινότητος.

»Τὸ βιβλίον αὐτό, τὸ περιγράφον τὰ ἐνδαιτήματα τῶν ἱερειῶν τῆς πανδήμου Ἀφροδίτης, ἔφερεν ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου τὴν σφραγίδα τῆς βιβλιοθήκης, τὴν ἀναπαριστῶσαν τὸν Χριστὸν εὐλογοῦντα τὰ παιδιά ! Ἐξέλεγν ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ, ὡς εἰκάζομεν, ἀντὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, διότι ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἐπίθεσις σφραγίδος, ἡ ὁποία φέρει τὴν εἰκόνα τοῦ Θεανθρώπου, εἰς μίαν στιγμὴν εὐλογίας πρὸς τ' ἀθῶα πλάσματα, τὰ συμβολίζοντα τὴν ἀγνότητα. Περὶ τοῦ «Μεγάλου Παιδιοῦ», ὡς ἀξιοπίστως ἐπληροφορήθημεν, ἔγεινε πολὺς λόγος. Ἔλαβον γνῶσιν τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ οἱ γονεῖς, οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἔφοροι τῶν ἐκπαιδευτηρίων, ἡ κοινοτικὴ ἐπιτροπὴ καὶ πολλὰ μέλη τῆς ἐκεῖ ἑλληνικῆς παροικίας. Ὅλα αὐτὰ τὰ μεγάλα παιδιά ἔλαβον γνῶσιν ἀφοῦ πρῶτα ἐνετρώφθησαν ἐπὶ τῶν ἐπαγωγῶν σελίδων αὐτοῦ τὰ μικρὰ παιδιά.

Καὶ ὕστερον ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψιν κάθε ἀνθρώπος θὰ ἤξιον νὰ μάθῃ τί ἀπέγεινεν ; Ἐνεκρίθη αὐτὸ τὸ διδακτικὸν καὶ ἡθικοπλαστικὸν βιβλίον ἀπὸ τὴν Ἐφορείαν ; Διατί νὰ πιστεύσωμεν τὸ ἐναντίον, ἀφοῦ ἡ Ἐφορεία εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία μὲ φανατισμὸν ὑποστηρίζει τὸν πρότυπον αὐτὸν παιδαγωγόν, τὸν ἀρχηγὸν τοῦτον τοῦ ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον ὑφέρποντος Μπολσεβικισμοῦ, ὡς θὰ καταδειχθῇ ἐκ μιᾶς στιχομυθίας διαμειφθείσης μεταξὺ τοῦ διευθυντοῦ καὶ μιᾶς τῶν μαθητριῶν του.

»Μία ἐκ τῶν μαθητριῶν τοῦ ἡθικολόγου διευθυντοῦ τῶν σχολείων τῆς θαυμασίας αὐτῆς κοινότητος Ζαγαζικίου, ἡ κοραεὶς Πόπη Καραπατῆ ἐτόλμησε νὰ διακόψῃ τὸν διευθυντὴν τῆς διὰ τῆς ἀκολουθοῦντος ἐρωτήσεως :

— Πῶς συμβαίνει, κ. διευθυντά, νὰ εἶναι τόσοι καλοὶ ἄνθρωποι οἱ Μπολσεβίκοι, ἀφοῦ καίουν ἐκκλησίας, ἀρπάζουν ξένας περιουσίας, φονεύουν γυναῖκας, παιδιά, γέροντας, ἀτιμάζουν παρθένους κλπ ;

»Ὁ διευθυντὴς ἀπάντησεν εἰπὼν εἰς τὴν μαθητρίαν του, ὅτι δὲν εἶναι οἱ Μπολσεβίκοι οἱ διαπράξαντες τὰ φρικιαστικὰ ἐγκλήματα, ἀλλὰ... κακοῦργοι, ἐπωφελοῦμενοι τῆς ἐπαναστάσεως τῶν... ἐλευθερωτῶν.

»Μπράβο εἰς τὸν συνήγορον τῶν ἀγαθῶν Μπολσεβίκων καὶ εἰς τὴν Ἐφορείαν τῶν σχολείων, ἡ ὁποία ὑπεραμύνεται ἐνὸς τοιούτου φωστήρος παιδαγωγοῦ.»

Βλέπετε μὲ τί χρώματα ζωγραφίζεται τὸ ἔργο τοῦ πιὸ δυνατοῦ ἀπὸ τοὺς σύγχρονους Ἑλληνες διηγηματογράφους ; Τὰ ἴδια γραφόντανε μιὰ φορὰ στὴ Γαλλίαν καὶ γιὰ τὰ ἔργα τοῦ Ζολᾶ, μὲ τὸν ἴδιον τρόπο χτυπηθήκανε πάντοτε ὅλα τὰ ἔργα ποὺ ζητήσανε νὰ δώσουνε καινούγια κατεύθυνση στὴ σύγχρονη σκέψη, ὅσῳ ἀπὸ τὸ τέλμα τῆς βιομηχανικῆς ἐκμετάλλεψης.

(Ἔχει συνέχεια)

ΦΑΡΑΩ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΕ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟ

Δημοτικὸς εἰς τὸ «Νουμά», καθάριος στὴν «Ἐστία» Παῦλε, ποῖα εἶν' ἡ γλώσσα σου, πές μας χωρὶς ἀστεία. Μὴν ἀραγε ἀδέλγητα σὲ ἔκαμε ἡ Νιρβάνα. Γιὰ νὰ ξεχάνῃς κίποτε τῆς γλώσσας μας τὴ μάννα ;

Σ' ΕΝΑ ΔΕΣΠΟΤΗ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ

Χριστέ μου, ποῦ κατάντησαν τὰ θεϊκά σου λόγια. Ἐσένα ποῖπλενες σκυφτό; τῶν μαθητῶν τὰ πόδια ! Καὶ τώρα οἱ παπίδες σου στὶ δόλο' ῥοσσὰ σὶ βγαίνουν. Μ' ἀμάξια κι' αὐτοκίνητα τὰ πόδια παίρνουν.

ΣΤΗΝ ΚΑ KERR

Κοιμήσου ἀστρί, κοιμήσου αὐγὴ, κοιμήσου νιὸ φεγγάρι. Δοκίμασε, κυρία Kerr, ὁ ὕπνος νὰ σὲ πάρῃ. Γιατ' ἂν κανεὶς ἀπ' τοὺς Γραικοὺς ἴδῃ τίς μεταφράσεις, Καὶ σὲ ἀρπάξῃ ἀπὸ κοντά, δὲν ξέρω ποῦ θὰ φτ. σεῖς.

STASP

ΣΤΟΝ ΑΠΟΚΑΥΚΟ

Γουρλώνω ἀπὸ κατάπληξη τὰ δύο μου τὶ ὀμμάτια σὶν βλέπω τὰ σπιρτόξα σου... ἔντοκα ἐπὶ—γραμμάτια.

ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ

ΝΤΟΥΝΚΟΥΕ...

Καθὼς ἀλλάζουν οἱ ἐποχές... ἔδω καὶ στὸ Μαρούσι, ἄλλαξε ὁ μαῖτρ Γεράσιμος σ' ὅλο τὸν ἑαυτό του : ἔβγαλε τὸ μπερτόνι του ντουγκουε καὶ τὸ μοῖσι καὶ στὸ πιγούνι κόλλησε τὸ περιοδικό του—

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ

ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ“

Στὴ γῇ τὸ φῶς σ' ἀρνήθηκες τὴν πέννα πειρατώντας καὶ πέτρες πῆρες ἀπ' αὐτὴν τὸ φῶς τῆς ἀπειλῶντας καὶ στὸ σκοτάδι βάλληκες νὶ ρίξῃ; καὶ τοὺς δύο : Γιατί Ξερόπουλε; Γιατί; Γιὰ μόνον τ' Ἀριστεῖο !

ΣΤΗΝ ΠΕΘΕΡΑ ΤΟΥ ΚΑΤΖΗΔΑΚΗ

Τόσες φορές σου ἄδεια ἐκείνον ἡχοῦσα καὶ μὲ τὸ χέρι κλείνουσα τὸ στόμα, ἔχασα!...

ΤΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΣΤΟΥΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥΣ

Περίφηρους ὑπνωτιστὲς θὰ σὺς δοξάζῃ ἡ Ἑλλάδα. Τοὺς δάσκαλους στὸ Λόγο σας ὑπνωτιστοὺς παίρνει ἰαράδα.

ΓΑΛΑΤΗΣ